

ΡΟΔΟΚΡΙΝΑ

1

Τριδάθη γύρω μου νυχτιά
Και σε μπορώ να κλείσω μάτι,
Κάτι βαρύνει στην καρδιά
Και μες στο νου βαρύνει κάτι
Σ' άλιμενα άρμενίζω πλάτη
Πόθων και όνειρων ναυαγός,
Και δε μπορώ να κλείσω μάτι!

2

"Όχι! φτωχή δεν είσαι σύ
Έχεις άτιμπα στολίδια
Την παρθενιά σου τη χρυσή,
Μάτια, μαλλιά, χεϊλάκια, φρύδια
Σά δυο ζευγαρωμένα φίδια,
Και καλωσύνη περισσή,
Ποῦνέ σου άτιμπα στολίδια!

Βόλος

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Κοινή Γνώμη

ΚΟΥΡΟΥΠΕΙΟΙ ΑΘΛΟΙ

ο Gurupi! Vituperio della giornalita!
DANTE (Purgatorio)

Άγαπητέ «Νουμά»,

Άκόμα γελώ—όχι με το πάθημά σου, γελώ με του κ. Πολύβιου Τ. Κουρούπη το πάθημα να γράφει μιάν ολόκληρη στήλη στην πρώτη σελίδα μεγάλοςχηνης έφημερίδας—άπορώ μάλιστα πώς δεν είτανε κύριο άρθρο—για να διαλαλήσει «στο νόημον κοινόν» ένα φοβερό ρεζίλεμα των μαλλιαρών, κ' ένα σπουδαίο κρόθωμα, ένα μυθικό άθλο Κουρούπικο.

Ο καημένος ο κ. Γελωτοποιός του «Έμπρός» δεν μπορεί να συκρατήσσει την παιδιακήσια του χαρά από το κρόθωμά του, αν και από τη μετριοφροσύνη που διακρίνει πάντοτε τους μεγάλους άντρες δε θέλει να δείξει πώς ο κ. Άβγερινός και ο κ. έαυτός του είναι το ίδιο πρόσωπο.

Ο λόγος που σου γράφω για τον κ. Πολύβιο Τ. Κουρούπη είναι να του συστήσεις να καταγίνει στο

είδος αυτό της φιλολογίας, δηλ. να του συστήσεις να γράφει Γιαπωνέζικα και Κινέζικα ποιήματα. Γιατί πιστεύε με—έχει μέλλον.

Και βέβαια, αν έστελνόντουσαν για πρωτότυποι για Ρωμαίικοι οι στίχοι που είχαν δημοσιευτεί στο περασμένο φύλλο, αντίς μέσα στο φύλλο, θάβρισκαν—μόνο Κουρούπηδες μπορούν ναμφιβάλουνε για αυτό—την ταιριαστή τους θέση μέσα στο καλάθι του γραφείου σου, όπου (στο καλάθι δηλαδή) θά κάνανε χρυσή παρέα μ' άλλους στίχους πολύ άνωτέρους απ' αυτούς. Άν μάλιστα έχεις τη συνήθεια να ρίχνεις στο καλάθι σου και ημερίδες και βιβλία θανάτωναν εκεί μέσα πρώτα πρώτα τους γελωτοποιούς στίχους που στολίζουν κάθε μέρα το «Έμπρός», καθώς και του κ. Πολύβιου Τ. Κουρούπη «άπαντα τά μέχρι τουδε δημοσιευθέντα» έξόν μόνο από την τραγωδία που υπόβαλε στον Κουρμαλίδειο διαγωνισμό.

Θέλω να πώ μ' άλλους λόγους, ότι μόνον ως Γιαπωνέζικους έκρινες για δημοσίεψη τους άβγερινούς στίχους, καθώς είμαι βεβαιός πως μ' εύχαρίστηση πολλή θα δημοσιεύσεις κι έσους άλλους—Γιαπωνέζικους πάντα, να έννοούμεσσε—σχη την καλοσύνη να σου στείλει ο κ. Άβγερινός Κουρούπης.

Κάμποσα ακόμα μπορούσα να πώ και για τη δημοσίεψη των στίχων καθώς και για το Κουρούπιο γράμμα του «Έμπρός» που μόνο «πτωχός τώ πνεύματι» άνθρωπος θά τ'όγραφε όπως είναι γραμμένο. Φοβούμαι όμως μήπως νομίσει κανείς ότι δίνω σημασία σε «πτωχούς τώ πνεύματι» ανθρώπους και σε «αδαφροστεφείς ποιητάς» του Κουρμαλίδειου διαγωνισμού, καθώς επίσης φοβούμαι μήπως πάρει κανείς το γράμμα μου για άπολογία ή για υπεράσπιση του «Νουμά» ενώ το μόνο που πρέπει να κάνει ο «Νουμάς» είναι όχι ναπολογηθή—Κύριε έλέησον—άλλα να εύχαριστήσσει τον κ. Πολύβιο Τ. Κουρούπη για τάρθρο πουύγραψε. Να τον εύχαριστήσσει; Και βέβαια να τον εύχαριστήσσει, αφού ο βεβραθευμένος του Κουρμαλίδειου τραγωδός με τάρθρο του, που βγήκε σαν πετεινός ή σαν πετεινόμουκλος να διαλαλήσει την «κατά κράτος ήτταν των μαλλιαρών», τίποτ' άλλο δεν έδειξε—για κείνους τουλάχιστο πουχουνε νου και γνώση—παρά μόνο πόσο έχει καθήσει στο στομάχι των διαφόρων Κουρούπηδων ο «Νουμάς» πόσο τους έχει τσούξει—και πόσο άνικανοί είναι οι κ. Κουρούπηδες να του βγούνε μπροστά. Ή αν το πάροουμε από άλλη μεριά το πράμα, το γράμμα του κ. Πολύβιου Τ. Κουρούπη χεροπιαστά έφανέρωσεν, ότι ο

«Νουμάς» τραβάει το δρόμο του ολόισα, γραμμή προς το σκοπό του.

Δικός σου
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

Υ. Γ. Μην ξεχάσεις, σε παρακαλώ, να του συστήσεις του κ. Κουρούπη, εκείνο που σου γράψα.

Σημ του «Νουμά»: Έχει άδικο ο άγαπητός μας συνεργάτης. «Άβγερινός» και «Κουρούπης» δεν είναι το ίδιο πρόσωπο. Το έδηλωσε και ο ίδιος ο κ. Κουρούπης ή Πολυβλακόπουλος με την ύπογραφή του και στο «Έμπρός» της Κυριακής και στην «Έσπερινή» της Τρίτης. Έπειτα να σάς πούμε και το άλλο: Ο κ. Κουρούπης έμπορεί να γράφει άνοησίες έμμετρος και πεζές και να στέλνη τραγωδίες του στον Κουρμαλίδειο διαγωνισμό για να βραβευθούν, μα ούτε παληάνθρωπος είναι ούτε κακοήθιος κάνει.

Από 5λη αυτή τη σαχλοπόθεση, το μόνο που μάς έπικρανε κάπως, σάς τ'όμολογουμε, δεν είναι του κ. Κουρούπη τα πετεινολαλήματα, άλλα η βρισιά που μάς έκανε ή «Έστία» ότι ο «Νουμάς» πολεμάει τάχα τον κ. Κουρούπη και το έργο του. Λυπούμαστε πολύ για αυτό που έγραψε ή «Έστία», αφού μάλιστα έμεις ποτέ δεν έσκεπτήκαμε να τη βρίσουμε και να πούμε πως ο κ. Κύρος της πολεμάει τον κ. Σαμφάκο του «Σκορπιού» ή τον κ. Κοκοράβα της «Ημέρας».

Τον κ. Κουρούπη και κάθε άλλον πατασθουρογράφο της περιωπής του τον άνχεραμε και θα τον άνχερούμε μονάχα για να γλεντούμε και μες και οι άναγνώστες μας όχι, για όνομα του Θεού, και για να τον πολεμήσουμε! Αυτό μάς έλειπε. Ξέχασε ο φίλτατος κ. Κύρος τα γέλια που κάναμε άλλοτε στο γραφείο του με τα χρονογράφηματα, τα εύζωνογραφήματα και τα λοιπά σαχλογραφήματα του Κουρούπη;

Και για να τελειώνει πιά αυτή η σαχλοφασαρία, την όποιαν δεν έδημιούργησε ή μεγαλοφυία του Κουρούπη, άλλα ή φαρσομανία της «Έστίας», που από μίς κι άρχής της έδωσε σημασία, δημοσιεύσαμε το γράμμ' αυτό που δημοσιεύσαμε και στην «Άκρόπολη» της Πέμπτης (άπάντηση σε κάποιο σχετικό χρονογράφημα του φίλου κ. Τιμ. Σταθ. ό'όποιος παρασύρθηκε, καθώς μάς είπεν ο ίδιος, στις κρίσεις του από τη διαβεβαίωση του Λάσκαρη πως βρήκαμε τους Κουρουπογιαπωνέζικους στίχους έξοχους) κ' έτσι στο ένεργητικό φιλολογικό του φαιδρού Κουρούπη, που τόν μεταχειρίστηκε ως όργανο του ο κ. Κύρος για να γελάσει, αναγράφουμε μονάχα αυτή την κατεργαριά.

Να το γράμμα:

Άθήνα, Τετάρτη άπόγευμα.

Άγαπητέ μου Τιμ. Σταθ.

Έδιάβασα το χθεσινό σου άρθρο για τα μαλλιαρά (ας μεταχειρισθώ κ' έγώ μιá φορά αυτή τη λέξη) χαλία μας και σ' έδικαίωσα «Όπως σου τα

άρθωπος ολάκερος. Την κυνηγάει να την πιάσει ο Πάνας με τη βία' ή Σύριγγα έφευγε και τον Πάνα και τη βία' κι' ένώ έτρεχε κι' άπόστανε σε νεροκάλαμα κρύβεται σε βάλτο χάνεται. Ο Πάνας κόβει με θυμό τα νεροκάλαμα και μ' ένρόντας την κόρη καταλαβάνει το πάθημά του, και τότες φτιάχνει το όργανο, αφού ένωσε με κερι τα καλάμια τ'όνα μικρότερο όπ'ό τ'άλλα, γιατί κι' ο έρωτας ήταν για' αυτούς άνισος' κ' ή όμορφη τότες κόρη είναι σήμερα σουραύλι γλυκόλαλο.

ΚΕ'. Μόλις είχε τελειώσει την ιστορία ο Λάμωνα και τον πνιούσε ο Φιλητάς, γιατί τους είπε παρακμύθι νοστιμώτερο από τραγούδι, έρχεται κι' ο Τίτυρος φέρνοντας στον πατέρα του το σουραύλι, μεγάλο όργανο και με μεγάλα καλάμια και όπου ήταν άλειμένο με κερι, είχε πλουμίδια από χαλκωμα. Θέλεγε κανένας πώς είναι το ίδιο εκείνο που ο Πάνας πρωτόφτισσε. Άφου λοιπόν σηκώθηκε ο Φιλητάς και στάθηκεν όρθός σ' ένκ κάθισμα, πρώτα δοκίμασε αν φυσών καλά τα καλάμια' έπειτα αφού είδεν, ότι έλεύτερα περνάει το φύσημα, άρχισε να φυσάει πολύ δυνατά. Οθ νόμιζε κανένας πως άκούει φλογέρες πουπαιζαν μαζί' τόσο βούιζε το σφύριγμα. Και σιγά-σιγά λιγοστεύοντας τη δύναμη στο γλυκότερο γύριζε το σκοπό και δείχνοντας κάθε τέχνη της μουσικής πώς να βόσκουν όμορφα, έπαιζε το σουραύλι όσο πρέπει για τα θόδια και όσο ταιρια-

ζει στα γίδια, κι' όσο άρέσει στα πρόβατα. Ι λυκόφανο ήταν των προβάτων, δυνατό το βόιδωνε, φίλο τω γιδιώνη μ' ένα λόγο κάθε λογής σουραύλια τα μιμήθηκαν ένα σουραύλι. Κ' οι άλλοι σά βουβοί ήταν εξαπλωμένοι κ' εύχαριστιούνταν.

ΚΣΤ'. Κι' ο Δρύαντας αφού σηκώθηκε και πρόσταξε να του πιάζουν βλακικό σκοπό, τους χόρεψε χορό του τρύγου και φαίνονταν τότε σά να τρυγούσε, τότε σά να κουβαλούσε κοφίνια, έπειτα σά να πατούσε τα σταφύλια, έπειτα σά να γέμιζε τα πιθάκια, έπειτα σά να πινε μουστό. Αυτά όλα τόσο έμορφα τα χόρεψεν ο Δρύαντας και καθαρά, που νόμιζαν πως βλέπουν και τ' άμπέλια και το πατητήρι και τα πιθάκια και πως ο Δρύαντας έπινε στα σωστά. Άφου λοιπόν αυτός ο γέρος πκινεύτηκε τρίτος για το χορό, φιλεί τη Χλόη και το Δάφνη' κ' εκείνοι σηκώθηκαν άμέσως και χόρεψαν την ιστορία του Λάμωνα' ο Δάφνης έκανε τον Πάνα κ' ή Χλόη τη Σύριγγα' εκείνος την παρακαλούσε να τον άκούσει κι' αυτή άδιαφορώντας χαμογελούσε' εκείνος την κυνηγούσε κ' έτρεχε με τις άκρες τω νυχιάνε για να μιμείται τις όμπλές κ' εκείνη καμονόταν την άποσταμένη από τη φευγάλα έπειτα στο δάσος αντίς για το βάλτο κρύβεται. Κι' ο Δάφνης αφού πήρε το μεγάλο σουραύλι του Φιλητά, έπαιζε λυπητερά σ'έν έρωτεμένος, παθητικά σά να την παρακαλού-

σε, ξαναφωναχτικά σά να την άναζητούσε. Ός που ο Φιλητάς θαύμασε και τότε φιλεί, αφού πετάχτηκε άπάνου και του χαρίζει το σουραύλι όμα τότε φιλήσε' κ' εύχεται να τ' άφήσει κι' ο Δάφνης σε παρμόιο κληρονόμο. Κ' εκείνος αφού άφείρωσε το δικό του το μικρό στον Πάνα και φιλήσε τη Χλόη σά να τήνε βρήκε ύστερ' από άληθινή φευγάλα, γύριζε το κοπάδι στη σάνη παίζοντας το σουραύλι.

ΚΖ'. Κι' όταν πιά είχε νυχτώσει, γύριζε κ' ή Χλόη το κοπάδι της μαζεύοντας το με το σκοπό του σουραυλιού' και τα γίδια πήγαιναν μαζί' με τα πρόβατα κι' ο Δάφνης περπατούσε δίπλα στη Χλόη κ' έτσι έχόρτασαν ο ένας τον άλλον ίσα με τη νύχτα και συμφώνησαν να βγάλουν γληγορότερα την άλλη μέρα τα κοπάδια στη βοσκή' κ' έτσι έκαμαν. Μόλις λοιπόν ξημέρωσε πήγαν στη βοσκή' κι' αφού τις Νύμφες πρώτα κ' έπειτα τον Πάνα χαιρέτισαν, ύστερις κάθισαν κάτου από την άγριοβλακινιά κ' έπαιζαν το σουραύλι' έπειτα φιλιούνταν άγκαλιάζονταν, πλάγιαζαν χάρμου και χωρίς να κάνουν τίποτις περισσότερο σηκώνονταν. Νοιάστηκαν και για φαί' κ' έπιαν κρασί άνακατόνοντάς το με γάλα.

(άκολουθεί)

παράστησαν τὰ πράγματα, δὲν ἠμποροῦσες παρὰ ἔτσι νὰ τὰ κρίνης. Ἄκουσε ἕμως τώρα καὶ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια καὶ ξανακρίνε πάλι.

Τοὺς στίχους τοῦ κ. Συρ-Υόκο οὔτε ἐξοχούς τοὺς βρήκα ὅταν μοῦ τοὺς ἔστειλαν καὶ τοὺς δημοσίευσα στὸ «Νουμᾶ», οὔτε τώρα τοὺς βρίσκω οἰκτρούς, ἂν καὶ τοὺς κατακουρέλιασε ὁ δημιουργός τους. Τοὺς εὗρηκα ἀπλοῦστατα ὡς Γιαπωνέζικους στίχους, κακομεταφρασμένους ἴσως, ἀλλὰ πάντοτε ἀξιόους νὰ δημοσευθοῦν ὡς ἐπίκαιροι καὶ περιέργοι.

Αὐτὸ εἶνε ὅλο τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ πάθημά μας, ἔξον ἂν ἔχῃς τὴν ἀπαιτησὴ πῶς πρέπει νὰ καταγίνουμαι ἄλλοτε ἀπὸ τὸ πρῶτ ἴσα μὲ τὸ βραδὺ νὰ νακαλύπτω τὶς ἀκροστιχίδες (ὅπως κáμουν οἱ μικροὶ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» κ' οἱ μεγάλοι Ἰαπωνο-Ἕλληνες ποιηταὶ) σ' ὅσα πεζὰ καὶ ἔμμετρα μῦ στέλνουν.

Δικός σου
Α. Π. Ταγκόπουλος

ΟΣΙΑΝ ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΟΥΓΑ

Ἔχει τὸ πρόσωπο χλωμὸ ἄν φεγγαριοῦ ἄχτιδα ὀπταν δύοι. Τοῦ βουνοῦ τὴν καταχνιὰ τὴν ἔχει ἔξω γιὰ νεκροσάβανο, ἐν ᾧ τὰ μάτια του ὁμοιάζουν μὲ φῶτα δὺο μισοσθητὰ. Στὸ στήθος ἡ πληγὴ του φαίνεται μαύρη καὶ βαθιὰ. «Ἐσὺ εἶσαι, ὦ Κρούγα; τοῦ λέγει ὁ ἀτρόμητος ὁ Κόνναλ. Γιὰ τὸ Δέγα ποῦσαι ὁ πρῶτος τοῦ βουνοῦ, σὺ ποῦπαζες ἀσπίδες γιὰτὶ εἶσαι τόσο κίτρινος καὶ τόσο λυπημένος; Πιτὲ δὲν σὲ ἐχλώμιασε ὁ φόβος; ποῦθεν σοῦρθε ἡ ταραχὴ, τῆς μοναξιάς παιδί, ποῦσαι στὰ ὄρη;» Τὸ φάντασμα ἐξάπλωσε τὸ χρῶμα τοῦ τὸ χέρι στὸν ἥρωα. Ἡ μισοσυστὴ φωνὴ του βγάζει ἦχο ἀδύνατο ἄν ἄνεμο ὅπου φυσᾷ στῆς λίμνης Λέγως τὰ λαγαρὰ νερά. «Ἦ Κόνναλ, ἡ σκιά μου γυρίζει ἄνω στὰ βουνά, καὶ ποῦμαι γεννημένος ἐνᾧ ἄνω στὴν ἀμμουδιά τοῦ Ὀβλίνου κοιμᾶται ἀκῆδεστο τὸ σῶμα μου. Δὲν θὰ ξαναγεννηθῆς πλέον τὸν Κρούγα. Δὲν θὰ ὄῃς ἄπάνω εἰς τοὺς θάμνους τ' ἀχνάρια τῶν βημάτων του. Ὅσάν τῆς Κρόμλας εἶμαι τὸν ἔλαρδρὸν τὸν ἄνεμο. Δὲν εἶμαι πλέον ἄλλο παρὰ κινούμενος ἄχνος, ἀέρας ὅπου φεύγει. Βλέπω τὸ σῶμα ἐδῶ τὸ μαῦρο τοῦ θανάτου νὰ πλησιάζῃ, ὦ παιδί τοῦ Κόλμα, μὲς τῆς Λένας, βλέπω, τοὺς κάμπους σταματᾷ. Τοῦ πράσινου τοῦ Ἐριν θενὰ χαθοῦνε τὰ παιδιὰ; φύγε ἀπὸ τὸν κόμπο αὐτὸν ὅπου μὲ ἔξωτικὰ εἶναι πλημμυρισμένος»

Ἐἶπε καὶ ἀφανίστηκε ὁμοιο μὲ τὸ φεγγάρι ποῦ στὴν ἀνεμοταραχὴ χάνεται ἄν ἐκλείψῃ «Σταμάτησε, ἐφώνησε ὁ Κόνναλ, ἔλα ἄνω ἀγαπημένη μου σκιά τοῦ φίλου μου, ξανάλα καὶ πάλι στὸν οὐρανὸν τὸν κύκλο σου καὶ πέ μου μέσα σὲ ποῖο σπήλαιον τὸ σῶμα σου κοιμᾶται; Ποιοὶ λόγοι πρασινοσπάρτοι ποῖα δροσερὰ λειβάζει φιλοξενοῦν τὸ σῶμα σου; Δὲν θὰ σὲ ξανακούσω στῆς τρικυμίας τῆ βοῆ, στῶν ποταμιῶν τὸν κρότο, ὅταν ἄνω στὸν ἄνεμο τὰ ξωτικά καθάλλα διαβαίνουν τὶς ἐρημίες;» Ἐκώθησε ὁ Κόνναλ. Τὰ ὄπλα του ἀντιδονοῦν κτυπᾷ τὸν θωρακά του στοῦ ἀρχηγοῦ του τὰ αὐτιά. Ἐυπνᾷ ὁ ἀρχηγός του: «Κόνναλ, γιατί ἔρχεσαι ἐδῶ τὸν ὕπνον νὰ ταραξῆς; Γιατὶ σὲ σκοτός ἔρχεσαι τῆς νύχταις ὀπλισμένος; Μέσα στὸ σκοτός τὸ βαθὺ τὸ τόξο μου μποροῦσε νὰ πεταχτῆ καὶ θάκλαιγα τοῦ πιδ καλοῦ μου φίλου τὸν θάνατον. Ὡ λάλησε παιδί τοῦ Κόλμα, ἔμλα! Τί θέλεις; θὰ σ' ἀφουγκραστῶ Κόνναλ. Ἡ συμβουλή σου λαμποκοπᾷ ἄν ἦλιος. «Παιδί τοῦ Σέμου εἶδα», εἶπε ὁ Κόνναλ, «τὴν σκιά τοῦ Κρούγα. Καὶ τ' ἀστέρια ποῦ τρεμοσβύθουν φέγγανε τὸ φάντασμα. Ἡ φωνὴ του ὁμοιάζει ἀπὸ μακρὰ ἄν ποταμοῦ τὸ κλάμα. Εἶναι θανάτου ἄγγελος καὶ ἡ φωνὴ του εἶνε τοῦ τάφου ὁ ἀντίλαλος. Ἀῦριο, νὰ ζητήσης εἰρήνην, τοῦ Ἐριν Ἀρχηγῆ, ἀλλιῶτικα εἰτοιμάσου νὰ φύγῃς ἄνω ἀνάμεσα στῆς Λένας τὶς πεδιάδες.»

«Ἐἶπε: ἔτι ἐλάλησε μὲ τὴν σκιά τοῦ Κρούγα; Ἦταν ἀνεμοταραχὴ, ὅπου ἀντιλαλοῦσε ἀπὸ τῆς Λένας τὶς σπηλιεὶς ἡ κ' ἂν τὸ φάσμα ἦταν τοῦ Κρούγα τότε σὺ γιατί νὰ μὴν τὸ ἀναγκάσης νάρθῃ ἐμπρός μου νὰ τὸ δῶ; Τὸ ῥώτησε ποῦ εἶνε τὸ σπήλαιόν του; Ἐμαθες τὸ σῶμα του ποῦ κείται; Τὸ ξίφος μου θὰ τόβρισκα, καὶ ἤθελα τὸ πείση νὰ μᾶς εἰπῆ τὰ μέλλοντα. Πλὴν τί θὰ μᾶς διδάξῃ; Ἀκόμη χθὲς ἦταν ἐδῶ, ἐδῶ ἀνάμεσά μας Κε' ἀκόμη δὲ θὰ πρόφταζε τοὺς λόφους νὰ περάσῃ. Ποῖος λοιπὸν εἰμπόρεσε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὴν προσεχὴ καταστροφὴν ὅπου μᾶς περιμένει; —Τὰ πνεύματα στὰ σύγγεφα ν'εβαίνου καὶ πετοῦνε εἰς τοὺς ἀνέμους, ὁ σοφὸς Κόνναλ τοῦ ἀποκρίθη. «Ὅλα μαζὶ ἀναπαύονται μέσα στὰ σπήλαιά τους καὶ ὁμιλοῦν γιὰ τοὺς θνητούς; Ἄναμεταξὺ των. —Γιὰ τοὺς θνητούς ἂς ὁμιλοῦν ἂς λέγουν, ὅτι θέλουν ἀλλ' ἂς ἀφήσουν ἡσυχὸν τὸν δούκα τοῦ Ἐρινου, Στὰ μαῦρα τους τὰ σπήλαια ἐμέν' ἂς λησμονήσουν. Ἐγὼ ὅπισω δὲν γορνῶ διωχμένος ἀπ' τὸν Σιδάρα. Ἄν ν' ἀποθάνω χρεωστῶ τὸ μέλλον θὰ διδάξῃ, ὁ τάφος μου, ποῖος ἦμουνα! Ὁ κυνηγὸς θὰ βρέξῃ μὲ δάκρυα τὴν πλάκα μου καὶ πένθος θὰ σκαπάσῃ τῆς ἔμορφης Βραγγέλας μου τὸ στήτι. Δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον μὰ τὴ φυγὴ φοβοῦμαι. Νικηφόρον ὁ Φίγγαλ μ' εἶδε πάντοτε. Ἐσὺ καταραμένο φάντασμα ἔλα τοῦ βουνοῦ ἐμπρός μου, ἔλα κάτω στὸν κύκλο σου τὸν φωτερό, τὸν θάνατό μου δεῖξε στὰ χέρια σου καὶ δὲν θὰ ὄῃς νὰ φύγω! Γιὰ τοῦ Κόλμα, τρέξε, κτύπα τὸν θώρακα τοῦ Καίρβαρη! Ἐἶνε ἀνάμεσα στὰ δέλη του γυρτὸς καὶ κρεμασμένος! Τὰ παλληκάρια ἂς σηκωθῶν, ἐξαφνικὰ ἂς πέσουν Ἄς ἐντυθοῦν τὰ ὄπλα τους γιὰ τὶς καινούργιες μάχες! Ὅσο πολὺ κ' ἂν ἄργησε ὁ Φίγγαλ, γιὰ τοῦ Κόλμα, θὰ νάβγουμε ὅλοι νικηταὶ ἢ θὰ ῥοθάνουμ' ὅλοι! Ἀλεξάνδρεια 18)12 1903.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΝΤΑΖΕΛΛΗΣ

Ο ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΛΕΜΟΝΙΑ ἂν ὄνειρευτῆς κ' εἶναι σάπια, λόγο τοῦ Μιστριώτη θὰ διαβάσης. ΣΚΟΥΦΙΑ ἂς δῆς πῶς φορεῖς, ὀπαδός του θὰ γίνῃς. ΣΠΙΤΙ ἂν κοιτάξῃς κ' εἶναι ἀνοικιαστο, θὰ γίνῃς τῆς «Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας». ΜΑΤΙΑ ἂν ὄνειρευτῆς πῶς τὰ βγάζεις μὲ τὰ ἴδια σου χέρια θὰ γυρίσης ἀπὸ τῆς δημοτικῆς στὴν καθαρεύουσα. ΒΑΓΓΑΛΙΟ. Μὲ φοιτητὴ θὰ τὰ βάλῃς. ΧΤΕΝΙ. Μαλλιαρὸς γυρεύεις νὰ γίνῃς. ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ. Θὰ σὲ βάλῃ μπροστὰ ὁ «Νουμᾶς». ΒΕΛΑΔΑ ἂν ὄνειρευτῆς, σημαίνει πῶς θὰ βγάλῃς λόγο στὸ Βερολ. ΤΑΞΙΔΙ. Ἄν πᾶς κατὰ τὴ Ζάκυνθο, ὁ Σεινόπουλος θὰ σὲ κρίνῃ. Ἄν κατὰ τὴν Ἀσία ὁ Κανελλίδης. Καὶ ἂν πρὸς τὰ Ἁγία Χώματα, ὁ Κατζιδάκις. ΓΑΥΓΙΣΜΑΤΑ ἂν ἀκούσης στὸν ὕπνο σου, κἀλλιο νὰ μὴ διαβάσης ἐφημερίδα ἂν ζυπνήσης. ΠΟΝΟΣ. Ἄν δῆς πῶς πονεῖ ἡ κοιλιά σου θὰ διαβάσης τὰ «Ἀλγῆ». Ἄν σοῦρθῃ μαζὶ μὲ τὸν πόνο κ' ἀναγοῦλα, θὰ διαβάσης κανένα χασμουρογράφημα τοῦ «Ἐμπρός». ΓΛΩΣΣΑ. Ἄν ὄνειρευτῆς πῶς μιλάς γλῶσσα ποῦ δὲ νοιώθεις, θάνατῶσῃς τὸν Ἐπισκοπόπουλο ἂν ζυπνήσης. ΛΑΣΠΗ. Ἄν πέσης μέσα ὡς τὸ λαϊμὸ, βουλευτῆς θὰ γίνῃς. Ἄν ὡς ταῦτιά, ὕπουργός. ΚΟΛΟΚΥΘΙΑ νερόβραστα ἂν ὄνειρευτῆς, θὰ διαβάσης κυριο ἄρθρο τῆς «Πρωίας». ΚΡΕΜΑΛΑ ἂν ὄνειρευτῆς, κ' εἶσαι κρεμασμένος μὲ θηλειὰ κορδόνι, θὰ σοῦ δώσῃ ρουσφετί ὁ Ντελγιάωννης.

ΠΑΙΧΝΙΑΙ. Ἄν παίξῃς χαρτιά στὸν ὕπνο σου κερδίζεις χάνεις, θάνατῶσῃς τὸ Θεοτόκη στὸν ζῦπνο σου. ΚΡΟΜΜΥΔΙΑ. Ἄν τρῶς κρομμύδια στῶνεῖρό σου καὶ δακρύζου τὰ μάτια σου, θάκούσης τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ». Θὰ σὲ τσοῦξῃ μὰ θὰ σοῦ κἀμῃ καλὸ. ΠΡΑΣΑ ἂν ὄνειρευτῆς, εἶναι ὁ Κατζιδάκις ποῦ τρῶει τὸ Πράσο τοῦ Κρομμυπάχερου. ΣΑΛΑΤΑ ἂν τρῶς στὸν ὕπνο σου, θὰ διαβάσης ἄρθρο στὴν «Ἀκρόπολη», μ' ἀνεκατεμένη δημοτικὴ καὶ καθαρεύουσα. ΚΟΥΡΚΟΥΤΙ ΑΝΑΛΑΤΟ ἂς γευτῆς, σημαίνει πῶς θὰ διαβάσης νοστιμιεὶς τοῦ Πάπ. Ο ΚΑΛΧΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Ριγκολετίδην. Σᾶς εὐχαριστοῦμε, μὰ δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ γίνεταί περισσότερος λόγος γι' αὐτὸ τὸ παστρικὸ κουμάσι. Πολλὰ του εἶναι κ' αὐτὰ ποῦ τοῦ λέμε σήμερα. Καὶ δὲν θὰ γράψαμε οὔτε λέξη, ἂν δὲν φοβοῦμαστε πῶς ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦναι ἔτοιμοι νὰ μιμηθοῦν τὴν «Ἐστία» καὶ νὰ χειροκροτήσουν τὰ λωποδυτικὰ του κατορθώματα. Ἄς χαίρεται ὁ λεβέντης τὸν θρίαμβό του. Γιατὶ νὰ τοῦ χαλάσουμε τὸ κέφι του; — κ. Ν. Συρ. Μάλιστα. Ὁ κ. Ξερν. ἔχει γράψῃ καὶ τὸν ἀνθρώπο τοῦ κόσμου. Ἐπάνω δὲ σ' αὐτόν, τοῦχε, σκαρώσει ἀπὸ χρόνια κ' ἕνα νόστιμο ἐπίγραμμα ὁ Στρατήγης: Νὰ ξεφωνήσω μοῦρχεται ὅταν σὲ βλέπω ἐμπρός μου: — «Συλλάβετέ τον! Ἐγράψῃ τὸν ἄνθρωπο τοῦ κόσμου!» — κ. Σέκε Νέτ. Οἱ στίχοι σας καλοὶ, μὰ σᾶς πιάσαμε ἄντερ ἀπὸ τὸ φοβερὸ καὶ τρομερὸ πάθημά μας ἄρχισαμε πιά νὰ προσέχουμε ὄχι μονάχα στοὺς στίχους, ἀλλὰ καὶ στὶς ἀκροστοιχίδες καὶ στοὺς ἀναγραμματισμοὺς τῶν ψευδωνύμων. Λοιπὸν, κύριε, οἱ μὲν στίχοι σου ἀποτελοῦν τὴν ἀκροστοιχίδα Κουρούπτης τὸ δὲ ψευδώνυμόν σου τενεκές. Μὲ Κουρούπιδες λοιπὸν καὶ μάλιστα τενεκεδένιους, δὲν τὰ δάξουμε. Τὸ λέμε μιά φορὰ γιὰ πάντα. — κ. Κ. Δ. Βερολίνο. Μείνατε ἡσυχός. Θὰ γίνῃ ὅπως μᾶς γράφετε. — κ. V. Fil. Minieh Αἰγύπτου. Σᾶς εὐχαριστοῦμε τὸ φύλλο θὰ σᾶς στέλνεταί ταχτικά. — κ. Ε. Πωλ. Δὲν ξέρομε ποτε ἀκριβῶς θὰ βγῆ τὸ βιβλίον τοῦ Κάντ, γιὰ τὸ ὅποιο ἔγραφε σὲ περασμένο φύλλο ὁ κ. Τσαρλίκης, μὰ θαρροῦμε πῶς τυπώνεται. — κ. Στ. Στυλ. Συμφωνοῦμε μὲ τὴ γνώμη σας. Ὁ κ. Πατερημὸς (ὅπως μετὰφρασε κάποιος τὸν κ. Paternostro) εἶπε πῶς θὰ γράψῃ, ἂν γυρίσῃ στὴν Ἰταλία, γιὰ τοὺς λογίους μας καὶ πῆρανε φόρα κ' οἱ διάφοροι ἄλογοι καὶ γράφουν γι' αὐτὸν χρονογραφήματα μὲ τὴν ἐλπίδα πάντα πῶς θὰ τὸν συγκινήσουν καὶ θὰ τὸν κάνουν ἔτσι νὰ τοὺς περάσῃ κ' αὐτοὺς μεθαῦριο στὰ φιλολογικὰ του κατὰστιχα. — κ. Πρ. Ἄνθεθνικό. Πολὺ σωστὰ καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Μὰ δὲ βρίσκετε πῶς τοῦ πᾶει πολὺ νὰ γίνῃ τὸση κουθένια γι' αὐτόν; Ἐἴκοσε κ' ἄπάνω γράμματα μᾶς ἔχουν στείλει, μὰ ποῦ χάρος; Ἄς τάψουμε τὸ παιδρὸ αὐτὸ ὀποκείμενο νὰ χαίρεται τὸν θρίαμβό του.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ
Τὸ τελειότερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλουσιώτερον εἰς μηχανήματα
ΕΚΤΕΛΕ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΑΣΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ — ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 28
ATELIER DE RELIEUR
N. S. LARDIS
ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.